

Torsdagen den 28 januari

Kl. 14.30

Om ursprungsmärkning av livsmedel

Förhandlingarna leddes av andre vice talmannen.

1 § Justerades protokollen för den 19 och 20 innevarande månad.

2 § Svar på fråga 1987/88:305 om ursprungsmärkning av livsmedel

Anf. 1 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Herr talman! Ingbritt Irhammar har frågat mig när regeringen ämnar lägga fram förslag om märkning av potatis och övriga livsmedel och om förslaget kommer att innehålla krav på ursprungslandsmärkning enligt tidigare centerkrav.

Regeringen gav år 1986 livsmedelsverket i uppdrag att föreslå ändrade bestämmelser om märkning av livsmedel med avseende på konsumentens behov av information vid valet av livsmedel. Avsikten var att underlätta för konsumenterna att bedöma en vara mot bakgrund av sådana faktorer som är väsentliga för dem.

Uppdraget gäller viktiga konsumentfrågor. Livsmedelsverket räknar med att kunna redovisa sitt förslag i början av nästa månad. Regeringen avser att snarast möjligt ta ställning till de förslag som kommer att lämnas. Märkning med ursprungsland är en av de frågor som behandlas i förslaget.

Anf. 2 INGBRITT IRHAMMAR (c):

Herr talman! Jag tackar för svaret, i vilket det i stort sägs vänta och se.

Det är klart att det är en besvikelse för mig och många konsumenter att vi inte kan få ett klart besked från regeringen om att detta självfallet skall leda fram till ett krav även från regeringens sida på att våra livsmedel skall vara försedda med ursprungslandsmärkning.

I dag kan konsumenterna inte lita på den information som de får i butikerna. De blir förda bakom ljuset. Den potatis som den senaste debatten har gällt köptes i tron att potatisen var svensk. På påsarna stod det nämligen att potatis är säker mat. Detta trodde naturligtvis konsumenterna. Ändå har det visat sig att två tredjedelar av de bekämpningsmedel som finns i importerade frukter och grönsaker är antingen totalförbjudna, förbjudna på ätliga växtdelar eller inte godkända i Sverige. De kan innehålla DDT-

liknande preparat, som t. o. m. misstänks vara cancerframkallande, arsenik, hormonpreparat och annat.

Det är konstigt att vi inte kan få ett klart besked i fråga om detta. Om vi har förbjudit bekämpningsmedel här i Sverige av miljö- och hälsoskäl, så skulle det vara absolut förbjudet att importera livsmedel som är producerade på detta sätt.

Vi har diskuterat dessa frågor tidigare, men vi har inte fått gehör för våra krav. Nästa steg blir då att kräva ursprungslandsmärkning, eftersom konsumenterna då kan välja. Ett annat sätt att gå vidare i denna fråga är att låta konsumentverket och konsumentombudsmannen informera om hur livsmedlen är producerade. Det måste ju vara lika viktigt att få reda på var livsmedlen kommer ifrån som var möbler, kläder och leksaker kommer ifrån. Tänker regeringen och Mats Hellström arbeta för att konsumentverket och konsumentombudsmannen får i uppdrag att informera bättre om livsmedel?

Anf. 3 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Herr talman! Det är självklart, att om livsmedelsverket har fått i uppdrag att lägga fram ett förslag till regeringen och kommer att lägga fram detta förslag nästa månad, skall jag väl ändå inte föregripa detta arbete. Vi måste först få veta vad livsmedelsverket föreslår. Ingbritt Irhammar räknade själv upp ganska många faktorer som är viktiga för konsumenterna. Frågan är hur man på bästa sätt skall sammanföra olika faktorer som är viktiga av de skäl som Ingbritt Irhammar anger, så att konsumenterna förstår. En stressad konsument som går in i en butik skall ha möjlighet att överblicka vad han köper. Därför är det angeläget att man väljer ut den viktigaste informationen. Regeringen kommer att snarast möjligt lägga fram förslag utifrån livsmedelsverkets redovisning. Ursprungslandsfrågan är en av de saker som livsmedelsverket arbetar med. Det är dessutom redan nu fullt möjligt och mycket bra – det har jag sagt många gånger – att svenska producenter som har produkter som kvalitetsmässigt är överlägsna också talar om att dessa produkter är svenska. Det gör allt fler. Det är bra, och det finns ingenting som hindrar dem från att göra det i dag också.

Anf. 4 INGBRITT IRHAMMAR (c):

Herr talman! Nu vill jag tolka Mats Hellströms uttalande mycket välvilligt så, att krav på ursprungslandsmärkning kommer att ställas. I annat fall kommer naturligtvis vi från centerns sida att upprepa vårt krav. Hittills har vi inte fått något stöd för vårt krav på förbud mot att importera sådant som är producerat på ett sätt som inte är tillåtet i Sverige. Är detta någonting som vi kan få ett positivt besked om i dag?

Anf. 5 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Herr talman! Det är en helt annan fråga. Vi får hålla oss till de frågor som är ställda. Jag besvarar gärna en fråga om detta, men en sådan fråga är inte upptagen på dagens föredragningslista.

Anf. 6 INGBRITT IRHAMMAR (c):

Herr talman! När det gäller kvaliteten på våra livsmedel och konsumenternas möjlighet att välja rätt ute i butikerna kan jag inte se att dessa två saker kan skiljas åt, utan konsumenterna måste ges alla chanser att välja rätt. Vi måste se till att det inte kommer in produkter som kan vara skadliga för människors hälsa. Vi har ofta betonat livsmedlens påverkan på hälsan, och det har gjorts undersökningar om detta, t. ex. av cancerkommittén. Om vi väljer rätt föda och tillagar den på rätt sätt skulle vi, enligt cancerkommitténs beräkningar, kunna minska allvarliga folksjukdomar med 40 %, bl. a. cancer och hjärtinfarkt. Därför är alla vinklingar när det gäller livsmedlens kvalitet av stor betydelse för konsumenternas möjligheter att välja rätt.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Meddelande om svar på fråga 1987/88:302

Anf. 7 ANDRE VICE TALMANNEN:

Då statsminister Ingvar Carlsson på grund av sjukdom är förhindrad att närvara, kommer Per Stenmarcks fråga om Raoul Wallenbergs öde att besvaras vid ett senare tillfälle.

4 § Svar på fråga 1987/88:216 om familjerådgivningens framtida organisation

Anf. 8 Statsrådet BENGT LINDQVIST:

Herr talman! Lena Öhrsvik har frågat mig hur man kommer att hantera frågan om familjerådgivningens framtid. Bakgrunden till frågan är att riksdagen hos regeringen begärt att man skyndsamt skall ta upp frågan om hur familjerådgivningsverksamheten skall kunna tryggas.

Jag vill som svar på frågan meddela att regeringen nyligen uppdrog åt socialstyrelsen att se över frågan om familjerådgivningen.

Anf. 9 LENA ÖHRSVIK (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka för svaret.

Anledningen till min fråga är den stora oron ute i landstingen, där man nu i besparingssyfte ser över sin oregerade verksamhet. Jag känner till uppdraget till socialstyrelsen, och jag har läst det noga. Det skrämmer mig en del, därför att man har gjort en total koppling mellan familjerådgivningen och samarbetsamtalen. Om vi vill trygga familjerådgivningens framtid kan vi inte vänta på att det görs en omfattande utvärdering av samarbetsamtalen, t. ex. i vad mån de leder till att föräldrarna blir överens och i vilken utsträckning enigheten består. Man måste, enligt min uppfattning, inte koppla samman dessa saker. Familjerådgivningen är till för att undvika separation. Samarbetsamtalen är till för att göra en separation så bra som möjligt. Jag tror att det är viktigt att inte förskjuta tyngdpunkten hos familjerådgivningen i detta avseende.

Man märker en ökad efterfrågan ute i landet i dag på den kvalificerade rådgivning som familjerådgivningen kan ge, med den stränga sekretess som råder – den är ju strängare än sekretessen i fråga om socialtjänsten. Efterfrågan har ökat på grund av förändringar i familjelagstiftningen, befolkningsomflyttningar, styvfamiljernas situation, de förändrade könsrollerna, misshandelsfrågorna och på grund av att vi har fått en ökad kunskap och medvetenhet om värdet av den förebyggande verksamheten.

Jag väddar till socialstyrelsen att ta ut frågan om huvudmannaskapet, och jag väddar till Bengt Lindqvist att bevaka att den här frågan inte långhalas.

Anf. 10 Statsrådet BENGT LINDQVIST:

Herr talman! Att regeringen gav socialstyrelsen detta uppdrag skall absolut inte tas som ett tecken på att vi vill långhala frågan. Tvärtom är det så att socialstyrelsen besitter en anseelig kompetens på det här området, vilket innebär att man bör kunna göra en rivstart i själva utredningsarbetet.

Jag vill också gärna säga att kopplingen mellan familjerådgivning och samarbetsamtal är logisk på det sättet att båda insatserna rör samma konfliktsituationer för människor. För mig är det då ganska naturligt att diskutera roller och uppgifter för dessa insatser i ett sammanhang.

Jag kan instämma med Lena Öhrsvik att detta inte skall ta lång tid. Vi behöver skyndsamt få svar på dessa, för människor i konflikt, centrala frågor. På den punkten är vi helt överens.

Anf. 11 LENA ÖHRSVIK (s):

Herr talman! Den här frågan har utretts sedan 1965, då medicinalstyrelsen fick i uppdrag att analysera erfarenheterna från familjerådgivningen. År 1968 fick socialstyrelsen samma uppdrag. År 1971 ville man avvakta abortutredningens arbete. År 1979, i samband med socialtjänstpropositionen, bröt man ut familjerådgivningen samt den barn- och ungdomspsykiatriska verksamheten. Den kommitté som tillsattes då har konstaterat att det behövs ett organ vid sidan av de övriga etablerade verksamheterna.

Jag vänder mig, som jag gjorde tidigare, litet mot kopplingen att man skall avvakta hela utvärderingen av samarbetsamtalen och se i vilken utsträckning det finns enighet osv. I så fall måste man vänta mycket lång tid. Men eftersom det händer så mycket i landstingen nu är det viktigt att frågan om huvudmannaskap klaras ut snabbt.

Överläggningen var härmed avslutad.

5 § Svar på fråga 1987/88:303 om handikappades rätt att adoptera barn

Anf. 12 Statsrådet BENGT LINDQVIST:

Herr talman! Sylvia Pettersson har frågat mig om handikapp är ett hinder för adoption samt om jag är beredd att aktivt medverka till att handikappade blir bedömda efter övriga kriterier och på likvärdig basis i adoptionsutredningen.

Utgångspunkten för den svenska regleringen av adoptionsverksamheten

är att en adoption skall vara till barnets bästa. Någon absolut rätt för familjer att adoptera finns inte. Vid varje adoption görs en bedömning om den sökande familjen har möjlighet att ta emot ett barn och ge det en bra vård och omsorg under hela dess uppväxttid. Svår sjukdom eller handikapp kan därvid utgöra hinder för adoption. Detta är dock ingen generellt verkande princip. Det förekommer att handikappade adopterar barn. Bedömningen av familjernas möjlighet att klara barnet görs från fall till fall. Jag utgår från att den bedömningen sker utan fördomar och schabloner.

Jag vill tillägga att handikappades möjligheter att delta i olika verksamheter successivt ökar i takt med att samhället blir mer tillgängligt. Det finns anledning att anta att handikappades möjligheter att adoptera också påverkas i positiv riktning av denna utveckling.

De allra flesta barn som adopteras i Sverige kommer från andra länder. I dessa fall måste man vara medveten om att myndigheten eller domstolen i barnets hemland kan göra en annan bedömning än vad svenska myndigheter gjort beträffande en familjs lämplighet.

Anf. 13 SYLVIA PETTERSSON (s):

Herr talman! Jag tackar för svaret.

Bakgrunden till min fråga är att det för människor med handikapp är en realitet att bli bedömd efter en annan måttstock i samband med ansökan om adoption – trots att alla vet att eventuella brister som förälder inte alls har något naturligt samband med något handikapp. De som trots sitt handikapp försöker att få adoptera ett barn upplever alltså att de diskrimineras, och det tycker jag är oacceptabelt.

Statsrådet säger att det förekommer att handikappade adopterar barn, och det vet jag att det gör. Det har sagts mig att det behövs kontakter och god övertalningsförmåga. Men sådant borde inte vara nödvändigt.

Jag vet att detta problem har flera orsaker och att vi inte kan påverka alla. Men ofta går det att påverka, och det är nästan aldrig helt omöjligt – utom då vi inte alls försöker. Om t. ex. socialsekreterarna i sina utredningar intar den ståndpunkten att det egentligen inte finns något som säger att det är svårare att vara barn till föräldrar med handikapp, så är detta ett sätt att flytta fram positionerna. Om de därtill i utredningarna framhåller de möjligheter till stöd och hjälp som finns i Sverige när det gäller personer som har ett handikapp, kommer man ett steg till. Jag tror alltså att socialnämnderna kan bidra till en förändring. Om de tillstyrker en ansökan, borgar ju detta för att man är beredd att ställa upp med extra stöd.

Vi fick nyligen veta att socialstyrelsen har fått i uppdrag att utvärdera socialtjänstens insatser på några områden och i förhållande till vissa grupper. Jag vill fråga statsrådet: Kan man pröva om det går att hänföra den här frågan till något av de utpekade områdena, eller kan uppdraget till socialstyrelsen utvidgas, så att det även gäller socialtjänstens möjligheter att underlätta för handikappade att få bli adoptivföräldrar på samma villkor som andra?

Anf. 14 Statsrådet BENGT LINDQVIST:

Herr talman! För mig personligen har frågorna om handikappades möjligheter att adoptera spelat en ganska stor roll under årens lopp. Jag har varit inblandad i många sådana diskussioner som har gällt medlemmar i de förbund där jag har varit verksam. Jag vet av de diskussioner som har förekommit i enskilda, konkreta fall att det ofta är brist på kunskap om hur handikappade lever och klarar av vardagslivet som ligger bakom en förhållandevis negativ inställning till möjligheten att ta hand om ett adoptivbarn. I den mån det är detta som är problemet står vi här inför samma uppgift som är fallet inom väldigt många områden av handikappolitiken. Det gäller att hela tiden visa på handikappades möjligheter att både leva ett normalt och aktivt liv och att ta sin del av ansvaret för familj och försörjning. Adoptionsfrågorna blir på det sättet en del av hela den utvecklingsprocess som leder till att handikappade blir mer delaktiga i samhället.

Jag ser gärna att vi tillsammans, efter hand som vi utvecklar insatser och välfärd på detta viktiga område, steg för steg också förbättrar möjligheterna att adoptera. Men den mest avgörande invändningen i de här sammanhangen kommer inte från svenska myndigheter utan från de länder som barnen kommer ifrån, där man ställer sig frågande och är tveksam samt ofta har en direkt negativ inställning. I dessa fall har vi ju utomordentligt svårt att här göra någonting åt denna inställning. Detta är den verkligt stora och väsentliga frågan när det gäller att öka handikappades möjligheter att ta hand om ett adoptivbarn.

Anf. 15 SYLVIA PETTERSSON (s):

Herr talman! Jag vill tacka för dessa kompletterande upplysningar, som naturligtvis glädjer mig. Det sägs ju också i svaret att det finns anledning att anta att handikappades möjligheter att adoptera kommer att påverkas i positiv riktning i samband med utvecklingen av samhället. Det tror jag också, men jag tycker att man kanske borde påskynda denna utveckling litet grand. Det tror jag att man kan göra genom att försöka påverka även myndigheter i de länder från vilka barnen kommer. Vi kunde åtminstone föra en sådan debatt i Sverige att det kommer fram dels att det finns möjligheter att få stöd här i vårt land på ett annat sätt än vad som kanske är fallet i andra länder, dels att det, som jag sade tidigare, faktiskt inte finns något samband mellan att vara handikappad och att vara en sämre förälder. Det kan vara jobbigt att vara förälder till ett handikappat barn, men jag tror inte att det är jobbigt att vara barn till en handikappad förälder. Jag anser alltså att vi skall fortsätta debatten och försöka påverka i rätt riktning.

Överläggningen var härmed avslutad.

Om diabetikers rätt att teckna visst slag av försäkringar

Anf. 16 Justitieminister ANNA-GRETA LEIJON:

Herr talman! Sten Andersson i Malmö har frågat socialministern om hon är beredd att medverka till att diabetiker skall kunna teckna försäkringar mot lyte och men och sveda och värk. Frågan har överlämnats till mig.

Jag förutsätter att Sten Andersson avser någon typ av sjuk- eller olycksfallsförsäkring. För närvarande gäller för sådan försäkring att försäkringsbolagen – inom ramen för god försäkringssed – har frihet att själva bestämma vilka risker de skall försäkra och vilka krav på den försäkrades hälsa m. m. som skall ställas för att försäkring skall beviljas i ett enskilt fall.

Till stor del har försäkringsbolagen gemensamma riktlinjer för hur prövningen skall gå till i enskilda fall. I fråga om diabetiker beror bedömningen bl. a. på vid vilken ålder sjukdomen har debuterat och om det har tillkommit några komplikationer. Ofta får diabetikern teckna sjuk- och olycksfallsförsäkring, fast premien som regel blir högre än för den som är helt frisk. Vid allvarligare sjukdomstillstånd vägras dock försäkring.

En statlig utredning – försäkringsrättskommittén – har tagit upp denna fråga i betänkandet (SOU 1986:56) Personförsäkringslag. Kommittén föreslår inte någon ändring i gällande rätt på denna punkt.

Remissbehandlingen av kommitténs förslag har nyligen avslutats. Förslaget har i denna del fått ett blandat mottagande. Handikapporganisationerna kritiserar det och menar att man genom lagstiftning bör säkra en rätt för personer med handikapp eller andra funktionsnedsättningar att teckna försäkring till samma kostnader som andra. Många andra remissinstanser delar kommitténs åsikt att lagen inte bör bestämma vilka risker försäkringsbolagen skall försäkra.

De förslag som kommittén har lagt fram skall nu övervägas inom justitiedepartementet. Inom ramen för det arbetet kommer även den fråga som Sten Andersson har tagit upp att behandlas. Jag håller med om att frågan är viktig, men jag kan inte nu ta ställning till vad som bör göras.

Anf. 17 STEN ANDERSSON i Malmö (m):

Herr talman! Jag tackar för svaret.

Jag hoppas att den beredning som skall ske i departementet kommer att utfalla positivt, dvs. till diabetikernas fördel. Många diabetiker anser att det för närvarande faktiskt är så, fru statsråd, att den bedömning som försäkringsbolagen gör i sådana här fall baserar sig på gammal medicinsk kunskap. Diabetiker lever och verkar numera precis som vi andra som kallas fullt friska. Diabetikerna anser att de är diskriminerade, och jag hoppas att det arbete som är på gång i departementet kommer att innebära att dessa människor kan känna sig litet mer människovärdiga i vårt samhälle.

En motion i detta ämne kommer att behandlas av riksdagen under våren, och jag hoppas att det som framförs i motionen kan läggas in i det arbete som skall bedrivas i departementet.

*Om byggnadsplanerna
för Örebro polishus*

*Om finska språkets be-
tydelse vid tjänstetill-
sättningar*

7 § Svar på fråga 1987/88:309 om byggnadsplanerna för Örebro polishus

Anf. 18 Justitieminister ANNA-GRETA LEIJON:

Herr talman! Gudrun Norberg har frågat mig varför byggnadsplanerna för Örebro polishus tycks ha ändrats.

Polisens lokaler i Örebro är inte bra. En om- och tillbyggnad av polishuset har därför planerats. Byggnadsstyrelsen har till regeringen i november 1985 redovisat ett byggnadsprogram och begärt projekteringsuppdrag för en byggnad i Örebro. Byggnaden är avsedd inte bara för polisen utan också för åklagarmyndigheten och häktet. Projektet har ännu inte kommit i gång.

I linje med önskemål från riksdagen förra året redovisas investeringar i byggnader i årets budgetproposition i en treårsplan. Regeringen föreslår också en ny anslagskonstruktion som skall öka möjligheterna att mera långsiktigt planera polisens lokalförsörjning. Regeringens planering är redovisad i justitiedepartementets budgetbilaga och utgår i stort från byggnadsstyrelsens förslag. Polishuset i Örebro finns med i den planen. Det är alltså egentligen inte fråga om några ändrade byggnadsplaner utan om ett annat sätt att redovisa prioriteringen.

Anf. 19 GUDRUN NORBERG (fp):

Herr talman! Tack, statsrådet Leijon, för svaret.

En söndagsmorgon, den 16 mars 1986, revs Nikolaiskolan i Örebro. Det skedde på begäran av byggnadsstyrelsen med anledning av att det planerades en om- och tillbyggnad av polishuset, vilken skulle ta en stor del av kvartersmarken i anspråk. Det är nu två år sedan detta skedde. Fortfarande gapar den obebyggda tomten som ett stort hål. Under dessa två år har fortsatta förhandlingar pågått, och det har skett ändringar och justeringar i ritningarna. Kommunen har anpassat sitt byggande, bl. a. det parkeringshus man planerar, efter att ett polishus skulle komma till.

Under de två år som gått har också nuvarande polishus fått förfalla ytterligare. Flera fönster har murknat, och det läcker in vatten på många ställen.

Vi i Örebro är väldigt bekymrade över att bygget inte tycks komma i gång i år heller. Vore det inte möjligt för statsrådet att göra en omprioritering, på det sätt som tycks ha skett beträffande Finspång, så att byggandet av ett polishus i Örebro får starta under detta år?

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Svar på fråga 1987/88:311 om finska språkets betydelse vid tjänstetillsättningar

Anf. 20 Civilminister BO HOLMBERG:

Herr talman! Erkki Tammenoksa har frågat mig om jag är medveten om att regeringens beslut i juni 1987 att upphäva kungörelsen från år 1930 angående finska språket som merit vid tjänstetillsättningar i Norrbotten kan

misstolkas och att en precisering behövs för att klargöra finska språkets betydelse vid tjänstetillsättningar.

Kunskaper i finska språket utgör naturligtvis fortfarande en merit vid tillsättning av tjänster i Norrbottens län, där finska sedan gammalt är många människors modersmål. Detsamma gäller för övrigt också i andra delar av landet, t. ex. beträffande tjänster vid en arbetsförmedling med många finsktalande arbetssökande.

När kungörelsen kom till rädde andra förhållanden då det gäller finska språkets utbredning både i Norrbotten och i övriga delar av landet. Kungörelsen upphävdes, eftersom den inte längre var något verksamt instrument för att förstärka finska språkets ställning i Sverige.

Jag tror inte att upphävandet kan misstolkas.

Sedan ett par år gäller nya lagregler om meritvärdering. Skickligheten skall numera sättas främst. Det betyder att all erfarenhet som är relevant för den lediga tjänsten skall beaktas. Språkkunskaper nämns därvid uttryckligen i lagmotiven.

Särskilda informations- och utbildningsinsatser görs, också med jämna mellanrum, både inom departementen och inom övriga myndigheter när det gäller de statliga myndigheternas rekrytering av personal. Där kommer självfallet olika preciseringar i fråga om meritvärdering till uttryck, liksom i regeringens praxis i tillsättningsärenden.

Anf. 21 ERKKI TAMMENOKSA (s):

Herr talman! Jag tackar civilministern för svaret.

När folk började ringa till mig förra hösten och frågade om orsaken till att regeringen har avskaffat kungörelsen beträffande meritvärdet av kunskaper i finska språket vid tillsättande av tjänster blev jag glad – inte åt åtgärden som sådan utan över att det har funnits en bestämmelse ända sedan 1930 som ger meriter åt den som är finskspråkig. Man har ju fått lära sig att skolöverstyrelsen först i slutet av 1950-talet utfärdade rekommendationer riktade mot bestämmelser i skolor i Norrbotten vilka förbjöd eleverna att tala finska i skolans omgivning. Under decennierna har man ju mycket effektivt utarmat det finska språket, som faktiskt var och fortfarande är modersmålet för många, kanske de flesta, i Norrbottens län.

Nu till frågan: Jag är givetvis relativt nöjd med svaret. Visserligen står det talat om språkkunskaper i lagtexten, men om jag skall bedöma alla de reaktioner som jag har mött under hösten och den senaste tiden, undrar jag om det inte skulle behövas ett tillägg i lagen. Jag förstår att man inte kan göra ett sådant tillägg nu, men om man skulle finna bevis för att finska språket inte längre gäller som merit i Norrbottens län kanske det blir nödvändigt med ett tillägg.

Min fråga till statsrådet blir därför: Eftersom finska språket, som jag uppfattat det, har medvind i Sverige, är statsrådet redo att ta en titt på lagstiftningen om det skulle ha blivit negativa effekter av regeringens beslut?

Anf. 22 Civilminister BO HOLMBERG:

Herr talman! Först vill jag för Erkki Tammenoksa understryka att finska *gäller* som merit vid tjänstetillsättningar i Norrbotten, liksom i landet i övrigt. Jag är angelägen att vi på olika sätt sprider detta, så att man inte får den föreställningen att i och med att vi har upphävt den gamla bestämmelsen så skulle finska inte längre vara en merit. Jag vill alltså understryka att finska fortfarande gäller som merit i Norrbotten, liksom i landet i övrigt.

Får jag också säga att vi har givit vår personalmyndighet SIPRI i uppgift att gå ut till myndigheterna i sin utbildningsverksamhet och informera om de bestämmelser som gäller vid tjänstetillsättningar. Det var särskilt viktigt att få ut den informationen när vi vände på det här med förtjänst och skicklighet så att skickligheten sattes före. Det krävs en ordentlig information ut till verkschefer och andra för att få genomslag för en sådan förändring.

Jag har hitintills inte mött några problem i den meningen att vi skulle ha fått in överklaganden för att myndigheterna inte följer bestämmelsen, t. ex. inte tar hänsyn till tvåspråkighet eller kunskaper i finska.

Därför är det min förhoppning att den information som vi har gått ut med skall ha nått alla myndigheter. Om det skulle visa sig att det finns brister i informationen, är naturligtvis jag och regeringen beredda att överväga olika insatser som kan erfordras för att få ut en korrekt information.

Anf. 23 ERKKI TAMMENOKSA (s):

Herr talman! Det var ett glädjande besked om informationen. Vid det här tillfället är det onödigt att fortsätta debatten. Vi får i stället vara nöjda med statsrådets svar och se tiden an. Jag vill bara att alla skall förstå varför jag har framställt min fråga. Man har varit uppriktigt oroad för att det aktuella beslutet skulle innebära en försämring av finska språkets ställning i Sverige.

Överläggningen var härmed avslutad.

9 § Föredrogs och hänvisades

Motionerna

1987/88:U2–U7 till utrikesutskottet

1987/88:Ju7–Ju10 till justitieutskottet

1987/88:N16 till näringsutskottet

1987/88:Jo3 till jordbruksutskottet

10 § Anmälades och bordlades

Motionerna

med anledning av prop. 1987/88:69 om Europakonventionen och rätten till domstolsprövning i Sverige

1987/88:K29 av tredje vice talman Bertil Fiskesjö m. fl. (c)

1987/88:K30 av Allan Ekström (m)

1987/88:K31 av Bengt Westerberg m. fl. (fp)

1987/88:K32 av Carl Bildt m. fl. (m)

med anledning av prop. 1987/88:73 om förbättringar inom rättshjälppssystemet

1987/88:Ju11 av Allan Ekström (m)

1987/88:Ju12 av Ewy Möller (m)

1987/88:Ju13 av Lars Werner m. fl. (vpk)

1987/88:Ju14 av Margareta Palmqvist m. fl. (s)

1987/88:Ju15 av Ingbritt Irhammar m. fl. (c)

Prot. 1987/88:58
28 januari 1988

Meddelande om interpellation

med anledning av prop. 1987/88:79 om åtgärder mot aids

1987/88:So1 av Ingrid Hasselström Nyvall och Bengt A Klang (fp)

1987/88:So2 av Lars Werner m. fl. (vpk)

1987/88:So3 av Bengt Westerberg m. fl. (fp)

1987/88:So4 av Carl Bildt m. fl. (m)

1987/88:So5 av Karin Söder och Pär Granstedt (c)

1987/88:So6 av Göran Ericsson (m)

1987/88:So7 av Rosa Östh och Karin Israelsson (c)

1987/88:So8 av Alf Svensson (c)

11 § Meddelande om interpellation

Meddelades att följande interpellation framställdes

den 27 januari

1987/88:169 av Jan Hyttring (c) till kommunikationsministern om avgifterna för telefonabonnemang för ideella föreningar:

Efter godkännande av regeringen höjer televerket de fasta avgifterna för teleabonnemang den 1 april 1988. De fasta avgifterna höjs mer för företag än för hushåll. Från nämnda datum höjs kvartalsavgiften med 26 kr. för hushåll och till 300 kr. för företag.

Enligt televerkets tillämpningsföreskrifter klassas numera alla telefonabonnemang i två kategorier: hushållstelefon resp. företagstelefon.

Till kategorin företagstelefon räknas enligt televerket ideella föreningar. Genom denna klassning kommer samtliga ideella föreningar oavsett storlek att klassas som företag. Därmed kommer en fast avgift på 300 kr. att tas ut per kvartal. Många föreningar kommer att få en hård belastning på sin ekonomi om inte en ändring av denna kategoriindelning kommer till stånd. I många föreningslokaler finns telefon som en ren serviceåtgärd för att taxi, färdtjänst, ambulans m. m. snabbt skall kunna rekvireras.

De flesta föreningar har redan en hårt belastad ekonomi, och medlemmarna utför många arbetsuppgifter utan ersättning för att verksamheten skall kunna gå runt.

Jag vill därför fråga statsrådet Hulterström:

1. Är regeringen beredd att ta initiativ till en ändring av televerkets tillämpningsföreskrifter, så att ideella organisationers telefonabonnemang räknas som hushållstelefon?

2. Är regeringen beredd att kompensera alla ideella organisationer för de höjda abonnemangsavgifterna, om inte televerkets tillämpningsföreskrifter ändras?

12 § Meddelande om fråga

Meddelades att följande fråga framstälts

den 27 januari

1987/88:318 av *Pär Granstedt* (c) till miljö- och energiministern om radioaktiva sjötransporter i känsliga farvatten:

Transporterna av uranhexafluorid till Västerås har upprört en bred opinion. Transporten sker delvis genom mycket svårnavigerade farvatten och tätbebyggda områden. Mälaren är dessutom landets kanske viktigaste dricksvattentäkt. Säkerhetsåtgärderna är mycket begränsade – annat än mot demonstranter.

Är regeringen beredd att se över säkerhetskraven i samband med radioaktiva sjötransporter i känsliga farvatten?

13 § Kammaren åtskildes kl. 15.06.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

Olof Marcusson